Bachelorette

Matei Bejenaru

Text publicat in *Suplimentul de cultura*, octombrie 2006

Filmul este alb negru si pare filmat cu o camera veche de 8 mm pentru amatori. Intr-o padure, linga o cabana improvizata, o fetita sapa o groapa. Varsta ei este indefinita. Poate avea 12 ani, dar si 20... Fata gaseste o carte cu foi albe, nescrise, care are pe coperta portretul unei fete care seamana suspect cu eroina noastra. Brusc, paginile albe ale cartii "se scriu singure" dind frau liber unei povesti halucinante. Povestea o ia inaintea realitatii in care fata si cartea misterioasa devin eroii principali. In carte, literele formeaza cuvinte, care la rindul lor fac propozitii, care si ele la randul lor umplu paginile magice dind nastere unei povesti care ghideaza realitatea. Se face ca fata ia un tren catre marele oras, cu zgirie-nori, trafic si perdele de fum. Orasul, este zugravit ca o metropola interbelica, cu masini din epoca si cu barbati in costume si femei in taioare Dior. Muzica este tensionata, vocea solistei stridenta. In film sint insererate imagini jurnalistice, la fel ca in documentarele de propaganda de acum citeva decenii. Fata intra cu cartea fermecata in cladirea impunatoare a unei edituri. Imaginile devin color. Editorul fascinat de povestea cartii o trimite direct in tipar. Masini cu imense roti dintate, mecanisme poetic distrugatoare desprinse parca din povestirile SF de acum jumatate de secol, multiplica cartea in nenumarate exemplare. Oamenii orasului o citesc pe nerasuflate. Imaginile din film sunt referinte la trecutul marilor metropole, in epoca reproducerii mecanice a informatiei. Revolutia electrica si apoi cea digitala aveau sa vina ceva mai tirziu. Fascinat de succesul cartii, editorul si fata prezinta povestea de succes unui producator de spectacole, poate de pe Broadway, care, fara sa ezite, apasa pe un buton, si povestea devine un music-hall in care protagonistii sunt copii ale celor doi eroi ai nostri. Scena, cu public, carte, editura, editor si fata care cinta, devine realitate care la rindul ei "priveste" spre un spectacol pe o scena si cu actori, copii de rangul doi ale personajelor. Cu fiecare copie, cartea devine tot mai mare, astel incit fetei fara virsta ii vine tot mai greu sa o tina in brate. Fiecare scena este element de decor dintr-o alta mai mare, care la rindul ei repeta povestea cu personaje si decoruri tot mai artificiale si colorate strident. La un moment dat, versurile din cintecul fetei o iau inaintea povestii din carte, care, miraculos, isi pierde textul. Cuvintele tiparite se sterg cu o mare radiera invizibila, atit in cartea de pe scena cit si in nenumaratele copii din miinile oamenilor orasului. Cartile albe sint aruncate in strada, toata povestea de succes se naruie ca un castel de carti de joc. Editorul se transforma intr-un copac, iar in final cartea este smulsa din miinile fetei de catre o vegetatie miscatoare. Ciclul se inchide, cartea ajunge din nou in natura, unde, intr-un viitor, o alta fetita fara virsta o va descoperi si va urma povestea...

Filmul s-a terminat... Exploziile din creierul meu mi-au inghetat gindirea pentru o seara... Regizorul este Michel Gondry, iar povestea si muzica au fost create de Björk...